

PHẦN BẢY

Lập Quân gõ nhẹ tay lên cửa phòng Cát Tường. Cát Tường mở cửa ra, cô gọn gàng trong bộ quần áo đi xa. Lập Quân ngạc nhiên:

- Em định đi đâu vậy?
- Em định đi về quê thăm mộ mẹ em.
- Để anh đưa em đi.

Cát Tường lắc đầu:

- Thôi, em muốn đi một mình.
- Em hẹn với anh Hiếu à?
- Đâu có. Sao anh hỏi em như vậy?
- Độ rày em có vẻ muốn tránh anh.
- Anh nên cưới Thúy Hòa đi.

Lập Quân tức giận:

- Sao em cứ gán ghép anh với cô ấy hoài vậy?
- Chị ấy rất yêu anh.
- Anh không yêu cô ta.
- Thôi, em đi đây.
- Chiều, em có về không?
- Anh nghĩ gì vậy?
- Anh chẳng nghĩ gì, mà anh có linh cảm thì đúng hơn. Em yêu Hiếu và sẽ trở lại với anh ta.
- Chỉ là linh cảm của anh thôi, em không nghĩ gì cả.

Cát Tường đẩy Lập Quân ra để đi, cô tự lái xe đi. Có nửa năm rồi, cô không có thời gian để về quê thăm mộ mẹ. Mỗi lần nhìn nắm mộ nằm đơn độc là Cát Tường muốn khóc. Con người ta sinh ra và lớn lên rồi trở về với cát bụi, đó là điều tự nhiên, là quy luật của đất trời. Ngày nào đó mình cũng như thế.

Cát Tường chợt ao ước được một lần quay về thời thơ ấu, Hiếu cũng cô trên vai, hay anh tinh nghịch lấy ngón tay xoáy vào lúm đồng tiền trên má cô.

Ngày xưa ấy sao mà nhớ quá.

Gửi xe ở xóm trên, Cát Tường xách giỏ trái cây và hoa đi lần xuống khu nghĩa trang.

Cây hoa sứ năm nào cô trồng bên mộ nay lớn và nở đầy hoa trắng, hoa trên cành và hoa rơi trên mộ.

Cát Tường hái một cành hoa sứ đẹp nhất cắm vào cái đ ộc bình trên mộ mẹ. Cô ngồi xuống trước mộ, băng khuông nhìn gương mặt xinh đẹp và còn quá trẻ của mẹ trong bức di ảnh. Mẹ chết trẻ quá, ra đi vào cái tuổi hai mươi đầy hoa mộng, ra đi sau những ngày mòn mỏi đợi chờ và bệnh tật.

Gió thổi xào xạc cành lá. Cát Tường lo lắng nhìn trời. Buổi sáng nắng tốt, thế mà bây giờ mây đen đầy nghịt trên bầu trời, không khéo cô lại mắc mưa mất thôi.

Cát Tường chột cười một mình. Cô nhớ hồi nhỏ mình rất sợ mưa, vì mưa hay mang theo cả sấm sét. Tiếng sét đã rền rĩ, ánh sáng của những tia chớp mới đáng sợ hơn, như ma trôi, cô sợ đến bò càng, có lúc trùm kín cả chăn đến ngộp thở. Lúc đó, Hiếu hay che chở cho cô, còn Thúy Hòa hay hù nhát cho Cát Tường sợ hơn nữa. Thúy Hòa cứ nhắc đi nhắc lại câu: “Sét là do ông trời đánh ma, ông đánh ma chết tươi. Mà con ma thì khoái trốn trong người mấy đứa sợ ma và nhát như thỏ đế”.

Nghĩ đến đây, dù bây giờ hiểu những lời Thúy Hòa nói sai, Cát Tường vẫn thấy sợ. Cô rùng mình đứng vụt lên. Phải rời khỏi nghĩa trong trước khi trời mưa.

Quãng đường từ nghĩa trang lên con lộ khá xa. Chạy mấy bước, Cát Tường đi chậm lại. Cô nhớ lời Hiếu nói, có gì đáng sợ đâu, sấm sét là tia chớp, là hiện tượng thiên nhiên của trời đất. Nếu như đang sấm sét mình đừng mang bất kỳ thứ kim loại nào, thì đi giữa cơn mưa cũng không sao cả.

Mím môi, Cát Tường rảo bước đi lằm lũi, cô tự nhủ mình: đừng sợ.

Bầu trời càng đen thẫm hơn và bắt đầu có chớp giạt cùng những tiếng chuyển động rầm rĩ tuy là không lớn lắm. Một cái bóng đen to sẫm như ông khổng lồ đứng chắn trước mặt, không dám nhìn lên, Cát Tường hoảng sợ đến muốn đứng tim, hai chân cô như muốn khuyu xuống, run rẩy. Cô he hé mắt và từ từ nhìn lên, rồi bật kêu lên vì mừng:

- Anh Hiếu!

- Em vẫn còn sợ tiếng sét à?

Cát Tường cười ngượng ngập như một lời thú nhận:

- Dạ. Sao anh có mặt ở đây vậy?

- Anh về thăm mộ ông bà nội. Năm năm rồi, anh có thăm hay đốt nén nhang nào cho ông bà nội đâu. Bất hiếu quá trời luôn.

Cát Tường chưa biết nói gì, Hiếu đã nói tiếp:

- À! Lúc này, anh thấy có hoa và trái cây trên mộ của nội, là của em phải không?

- Dạ. Năm nào cũng vậy, nếu có rãnh là em về thăm nội.

Hiếu thở dài:

- Còn anh và Thúy Hòa tẻ quá phải không? Đi biên biệt.
- Anh ở xa mà. Còn chị Thúy Hòa tính hay hời hợt, tự trách mình làm gì.

Hai người cùng nhìn nhau cười, cái cười không tự nhiên lắm. Lúc này, mây đen càng vùn vủ hơn, đen thẫm cả bầu trời, gió thổi mạnh.

Hiếu lo lắng:

- Chúng ta đi mau thôi. Nếu không sẽ mắc mưa.
- Dạ.

Cả hai cùng chạy lúp xúp. Con đường rất mềm khó đi. Cát Tường muốn đi nhanh mà đôi giày của cô cứ lún sâu vào đất, khó nhấc lên được. Cô ân hận, phải chi lúc sáng, cô mang đôi giày thấp. Bây giờ cô bắt kịp Hiếu, anh đã bỏ cô chạy một khoảng xa xôi rồi đứng lại đợi.

Cát Tường ngưng ngập:

- Hay là anh cứ đi trước, đợi em sẽ mắc mưa. Mưa lâm râm rồi.
- Anh nghĩ em tháo đôi giày ra sẽ dễ đi hơn đây.

Hiếu chưa nói hết câu, Cát Tường đã ngã dúi. Cô ngồi luôn trên đường, mặt nhăn nhó vì cố đứng dậy mà không nổi.

- Em làm sao vậy?
- Có lẽ em bị trật chân rồi.
- Đưa anh xem.

Hiếu ngồi thụp xuống, anh ngập ngừng rồi đưa tay nắm chân Cát Tường để tháo đôi giày ra khỏi chân cô. Đau quá, Cát Tường nhăn mặt, một giọt nước mắt của cô chảy ra. Hiếu ái ngại:

- Em đau lắm hả?
- Dạ.

Hiếu xoa nhẹ lên chỗ mắc cá chân của cô:

- Em ráng chịu đau một chút nghen.

Anh nắm cổ chân cô, bặm môi rồi giật mạnh một cái. Một tiếng kêu nhỏ, đau muốn thấu xương nhưng sau đó Cát Tường có cảm giác dễ chịu. Cô cắn mạnh môi lại.

- Đỡ đau chưa Cát Tường?
- Dạ đỡ.

Mưa bắt đầu rơi nặng hạt. Hiếu vội đưa lưng ra:

- Em ôm cổ anh đi. Anh cố em chạy tìm chỗ trú mưa, nếu không sẽ mắc mưa. Con mưa này lớn lắm.

Mưa xối như nước, Cát Tường vội ôm cổ Hiếu, cả người cô áp lên tấm lưng rộng lớn của anh. Hiếu vừa cầm đôi giày của Cát Tường, vừa cõng cô chạy đi.

May quá, có căn chòi trước nghĩa trang. Hiếu vội tấp vào. Xong, anh tìm chỗ đặt cô ngồi xuống. Nước mưa làm ướt cả đầu và áo hai người. Hiếu suy nghĩ một lát rồi cởi cái áo Jeans của mình khoác lên vai Cát Tường.

- Em mặc áo của anh cho đỡ lạnh. Chân có còn đau nhiều không?

- Dạ, đỡ rồi.

Trời mưa, không gian như tối sầm lại, từng cơn gió mạnh hất nước mưa vào chòi lá, Cát Tường ngồi thu mình. Tuy nhiên, cô không thấy lạnh, mà một cảm xúc thật khó tả khi nhớ đến cảnh anh cõng cô trên lưng mà chạy, giống như thời thơ ấu anh đã từng cõng cô như thế trên tấm lưng rộng và vững chắc.

Gió tạt mạnh quá. Hiếu đứng chắn nơi cửa che cho Cát Tường. Trong lòng anh cũng đang là một trời bão tố. Anh và Cát Tường gần nhau trong gang tấc, một điều anh cứ ngỡ không bao giờ còn có nữa. Trái tim anh như âm lại, như xôn xao khi từng kỷ niệm của thời thơ ấu trở về.

Cát Tường len lén ngắm Hiếu. Anh có vẻ già đi nhiều, nhưng nét già dặn của anh lại khiến cô rung động. Hiếu để hàng ria mép trông anh giống như một gã giang hồ lãng tử chính tông. Anh mặc áo sơ mi màu đất, quần Jeans đen bạc màu, đôi mắt đang nhìn ra màn mưa như buồn rầu, như băng khuâng.

Không ai nói với nhau lời nào, nhưng có lẽ đều có một cảm giác nôn nao dịu êm. Ông trời như muốn thử thách vậy, mưa trút nước không ngớt, kèm theo tiếng sét nổ âm âm và tia chớp sáng xanh.

Cát Tường sợ lắm, cô cố trăn mình trăn áp cái sợ. Hiếu nhận ra ngay, anh đặt tay lên vai cô, âm giọng:

- Không có gì em phải sợ cả. Sấm sét là điều tự nhiên khi trời mưa thôi.

Ầm.. Ầm... Như để trêu ngươi, hai tiếng sét nổ xé cả không gian, kèm theo ánh chớp chói lòa. Cát Tường hét lên kinh hoàng, cô ôm chặt lấy Hiếu, nhủ đầu vào ngực anh để trốn, toàn thân rung lên như con thằn lằn đứt đuôi.

Lòng Hiếu tràn ngập cảm xúc, anh vòng tay ôm Cát Tường vào mình, che chở cho cô như thời thơ ấu.

Cát Tường cứ run rẩy úp mặt vào ngực Hiếu. Còn Hiếu, anh mong sao giây phút này tồn tại mãi. Đây là người con gái anh từng yêu và nhưng nhớ, thậm chí có lúc anh đã rơi nước mắt vì quá yêu và nhớ. Cô đang ôm lấy anh, tìm ở anh một sự che chở. Anh muốn hôn cô quá sức, nhưng sự khao khát lập tức bị dập tắt ngay. Có thể anh sẽ mất cô lần nữa, nếu như anh có hành động hồ đồ.

Trời ngớt mưa... vòng tay ấm nóng cũng phải buông ra. Cát Tường ngượng ngùng:

- Em... cảm ơn anh.

- Em vẫn còn sợ sấm sét? Đừng có quên là năm nay em đã hai mươi ba, anh cứ tưởng em đã thật sự trưởng thành.

- Không đâu. Những lúc trời mưa như thế này, ở nhà em đâu có sợ. Em đóng kín cửa lại và mở nhạc cho to lên.

Hiếu phì cười lắc đầu. Tuy nhiên, anh lại rất muốn cảm ơn ông trời đã cho anh cơ hội ôm ấp người mình yêu, mà anh biết cơ hội này chẳng dễ gì có lần thứ hai.

- Anh Hiếu ơi!

Tiếng con gái gọi Hiếu vang ngoài lộ lớn. Hiếu bước ra cửa:

- Anh ở đây!

Ngọc Bích nhìn Hiếu, cười:

- Em nghi là anh trú mưa ở đây mà.

Nụ cười của cô vụt tắt ngay khi nhìn thấy Cát Tường:

- Chị cũng ở đây nữa sao?

Cát Tường gật đầu:

- Tôi đi thăm mộ mẹ tôi.

- Hèn nào, lúc nãy anh Hiếu ngạc nhiên khi thấy hoa và nhang đốt trước mộ ông bà nội. Hai người hay quá nhỉ, không biết có hẹn nhau không mà lại gặp?

Cô thân mật đến bên Hiếu lôi tay anh đi:

- Tạnh mưa rồi, mình về chứ anh?

- Ừ.

Hiếu quay sang Cát Tường:

- Em về luôn chứ?

Cát Tường lắc đầu. Cô có muốn đi chung với anh đó, nhưng có Ngọc Bích, cô thà không đi. Cô biết Ngọc Bích thích Hiếu. Năm năm qua, cô ta vẫn chờ đợi ngày anh trở về. Còn anh, vừa về đến đã trở lại với ban nhạc, họ còn dắt nhau về quê thăm mộ ông bà nội. Ai cấm họ khi họ yêu nhau.

Ý nghĩ này khiến Cát Tường buồn muốn khóc. Anh có biết là cô từng mong đợi anh trở về với tất cả sự nhớ mong của một người yêu dành cho người yêu, còn có cả nỗi lòng của một người vợ trẻ đợi chồng về.

Anh sẽ không bao giờ biết được điều thầm kín của trái tim cô: cô đã yêu anh mất rồi.



- Cát Tường!

Lập Quân gõ tay lên bàn để đánh động Cát Tường. Cô ngồi trầm lặng đến độ xuất thần, anh gọi hai lần rồi mà cô không nghe. Anh gọi lần nữa:

- Cát Tường!

Cát Tường giật nảy người:

- Dạ... anh Quân gọi em?

- Em nghĩ gì mà nhập tâm dữ vậy?

Cát Tường bối rối:

- Em... đang nghĩ đến một vai diễn trong kịch bản phim.

Cái nhìn của Lập Quân thật sắc vào mắt Cát Tường:

- Chớ không phải em đang nghĩ đến anh Hiếu? Từ hôm anh ta về đến nay, anh thấy em như người mất hồn vậy. Như vậy thì còn tâm trí đâu mà nghiên cứu vai diễn.

- Thì em cũng đang nghiên cứu kịch bản phim đây nè.

Cát Tường lúng túng không chế. Lập Quân mai mỉa:

- Em mở kịch bản để đó, chớ nào đã đọc ra chữ nào. Hãy nói thật với anh, em đã yêu Hiếu rồi, phải không?

Cát Tường lảng ra:

- Ba với dì gọi mình về nhà chi vậy anh?

- Hai người muốn chúng ta đám cưới. Mấy năm rồi, chúng ta với nhau, anh thấy đã đến lúc chúng ta nên cưới nhau.

Mắt Cát Tường sụp xuống:

- Em đã nói rõ với anh rồi kia mà, em muốn được dồn hết công sức cho sự nghiệp và cùng anh lo cho hãng phim; còn tình cảm giữa chúng ta đã kết thúc.

Lập Quân lắc đầu:

- Anh không muốn có sự kết thúc. Anh yêu em, mấy năm qua, dù em luôn phủ nhận, bởi vì em mặc cảm với anh, anh biết cho nên anh yên lặng đợi em phơi pha đi. Anh xác định lại, anh không hề xem trọng chuyện em từng thuộc về ai.

Cát Tường cắn mạnh môi mình, giọng cô chùng xuống:

- Mình đừng nói chuyện này nữa, có được không anh?

- Không được. Anh muốn em nhìn thẳng vào thực tế. Trước đó, em từng chấp nhận tình yêu của anh, em từng rung động khi anh nói lời yêu em. Tại sao

chúng ta lại phải chơi trò cút bắt? Bao nhiêu năm qua, anh đã giúp em ngoi lên từ một người vô danh không ai biết đến, nay trở thành một ngôi sao. Em phải biết là vì cái gì chứ? Vì anh yêu em.

Cát Tường ứa nước mắt:

- Em xin anh đừng ép em, em van anh!

Lập Quân tức giận:

- Tại sao em phải khổ sở van xin anh? Vì cái gì vậy? Vì em yêu Hiếu, em chờ ngày anh ta trở lại để nói rằng kẻ đã lợi dụng rượu để cưỡng bức em là em đã yêu anh ta, có đúng như thế không?

Cát Tường đổ xuống như một cành cây gãy. Cô không chịu nổi những lời sắc bén của Lập Quân dù đó là sự thật một trăm phần trăm. Cô đã yêu Hiếu. Cô bung lầy mặt rên rỉ:

- Anh đừng nói nữa!

Lập Quân nắm hai tay Cát Tường kéo mạnh xuống, xẵng giọng:

- Anh sẽ cho em thấy một sự thật, anh ta đã có một người con gái khác. Anh ta đã quên em rồi, đừng có vọng tưởng.

Lập Quân thô bạo kéo Cát Tường đứng dậy và lôi cô đi. Cát Tường kêu lên:

- Anh muốn buộc em đi đâu?

- Rồi em sẽ biết.

Lập Quân gằn như cưỡng ép Cát Tường đi qua bộ phận thu âm. Anh đẩy Cát Tường vào. Hiếu đang cùng Ngọc Bích thu âm. Vừa xong, cô quay qua ôm cánh tay Hiếu và cắn mạnh một cái:

- Hôm nay sao anh cứ như người bị mộng du vậy? Em cắn cho anh tỉnh.

Hiếu nhăn mặt như khi ăn ớt. Anh mặ́ng Ngọc Bích:

- Đau! Người gì đâu mà răng bén như răng chó vậy không biết.

- Anh dám nói em là chó à? Em sẽ cắn anh một cái nữa đó.

Hiếu xoa tay:

- Thôi, không nói, sợ cô quá rồi.

Cả hai cùng cười. Ngay lúc đó, Hiếu nhìn thấy Quân và Cát Tường. Anh gật đầu chào cả hai, Lập Quân chào lại, rồi kéo Cát Tường đi ra.

Cát Tường thần thờ. Cô thấy lòng mình đau đớṇn, cô vừa chứng kiến cảnh họ thân mật với nhau, có lẽ họ đã yêu nhau.

Cát Tường đo rộ̀i, Hiếu sững sờ nhìn theo. Anh nắm hai bàn tay mình trong một phút nhói đau cả trái tim khi nhận ra cánh tay Lập Quân thân mật ôm qua vai Cát Tường. Buổi sáng trời mưa hôm nào trong căn chòi lá ở nghĩa trang tưởng gần lại quá xa.

Nhìn gương mặt như đống băng và tối sầm của Hiếu, Ngọc Bích phát bực:

- Anh làm sao vậy hả? Vừa nhìn thấy Cát Tường là anh như quên hết vậy. Đừng có quên anh đã vì cô ta mà chạy trốn một cách khổ sở.

Hiếu sầm mặt:

- Em không hiểu thì đừng nói gì cả!

- Em mà không hiểu? Anh yêu em gái nuôi của mình. Còn cô ta vừa tìm thấy được người cha giàu có của mình thì quay lưng với gia đình anh một trăm tám mươi độ. Lúc nào mà Cát Tường và Lập Quân không bên nhau, họ như hình với bóng, còn ở chung một nhà, ai biết là... Có khi họ đã sống chung như vợ chồng rồi cũng nên.

Hiếu quát khê:

- Em làm ơn im đi cho anh nhờ!

- Em không im! Anh vì cô ta mà bỏ nhà đi bao nhiêu năm nay, cha nhớ mẹ trông, còn em thì khóc hết nước mắt, nhưng khi anh trở về rồi vẫn cứ si dại như cũ.

Hiếu cúi đầu. Quả thật, cái vòng lẩn quẩn ấy lại trở về, anh không sao thoát ra được.

Ngọc Bích giận dỗi:

- Em nói là nói như vậy thôi, chớ khổ hay sướng là do anh tự chọn.

- Cám ơn em đã vì anh, có lẽ anh... sẽ đi nữa.

Ngọc Bích sửng sốt:

- Đi nữa? Tại sao phải đi? Anh vẫn còn yêu Cát Tường nhiều như vậy sao?

Hiếu gật nhẹ như một lời xác nhận, cái gật đầu cho Ngọc Bích hụt hẫng đau đớn, cô bật khóc vụt chạy ra khỏi phòng. Hiếu ngồi xuống ghế, lặng lẽ. Sao anh vẫn hy vọng có một sự tái hợp - điều mơ ước hoang tưởng viễn vông - để lòng đầy ắp nỗi đớn đau.



- **C**át Tường!

Cát Tường đứng lại chờ Ngọc Bích đi tới. Cô ta muốn gì ở cô? Cô ta đang thắng lợi, lúc nào Hiếu cũng ở cạnh cô ta.

Ngọc Bích đi tới:

- Tôi nói chuyện với chị một chút, được không?

- Đượ̣c. Chúng ta vào phòng đi.

Cát Tường mở cửa căn phòng làm việc của mình, chờ cho Ngọc Bích bước vào, cô mới khép cửa rồi đi lại ghẹ́ng ngồi.

Hai cô gái nhìn nhau. Cát Tường chụ̉ động:

- Có chuyện gì vậy?

- Chị có biết là... anh Hiếu yêu chị và bây giờ vẫn còn yêu chớ?

- ...

- Chị im lặng. Tôi không biết tình cảm của chị như thế nào, nhưng cuộc sống của hai người đang ở hai tầng lớp khác nhau. Anh Hiếu đã vì chị mà bỏ nhà đi biệt tích bao nhiêu năm nay. Bây giờ anh trở về, nhưng có lẽ anh sẽ đi nữa và không biết bao giờ mới trở về.

- Đi đâu?

Cát Tường bật kêu lên thảng thốt, cô không giấu giếm tình cảm của mình được nữa. Vẻ mặt của cô khiến Ngọc Bích hiểu, cô hiểu họ yêu nhau, tim cô nhói đau lên.

- Chị sợ anh đi lặ́m, phải không? Vậy thì hãy giữ anh lại đi. Rõ ràng là chị đau khổ và anh Hiếu cũng đau khổ, tại sao hai người không xích lại gần nhau vậy?

Cát Tường lặ́c đầu:

- Có những chuyện xảy ra giữa chúng tôi, Ngọc Bích không thể nào biết được đâu.

- Mẹ anh Hiếu không thích chị?

- Không phải.

- Hay là chị yêu anh Lập Quân và cần có anh ta vì anh ta là bộ phọ́ng đệ̉ chị trở thành một con người nổi tiếng?

- Xin lỗi, tôi không thể nói ra được điều gì cả.

- Tôi van chị, chị hãy nói một lời cho anh Hiếu ở lại.

- Tôi sẽ gặp anh ấy, nhưng chuyện đi hay ở là quyền quyết định của anh ấy.

Ngọc Bích ra về rồi mà Cát Tường còn ngồi bất động. Cô yêu anh mà, tại sao lại đệ̉ mất người mình yêu? Rõ ràng hôm ấy trong căn chòi lá trước nghĩa trang, khi anh dùng thân mình che chắn mưa cho cô, ủ cô vào lòng trần áp sự sợ hãi, cô đã thấy mình xúc động và cần anh biết bao nhiêu.

Tại sao không xóa đi bức tường ngăn cách?

Chụp cái ví, Cát Tường lao nhanh ra ngoài, cô không nghe tiếng Lập Quân thảng thốt gọi và hỏi cô đi đâu.

Xe chạy đi và dừng trước căn nhà mình từng sống quãng đời ấu, trái tim Cát Tường bùng lên bao nhiêu là cảm xúc. Cô ngấp ngừng rồi đưa tay qua song sắt rút chốt cửa.

- Ai đó?

Hiếu bước ra, anh sửng sốt khi nhìn thấy Cát Tường. Định tỉnh, anh mỉm cười đi ra mở rộng cửa cho Cát Tường vào.

- Em vào nhà đi. Đi bằng xe gì vậy?

- Em đi taxi.

- Em tìm anh hay là thăm ba má anh? Nếu là thăm ba má anh thì em xui rồi, cả hai đều đi vắng.

Cát Tường bước hẳn vào nhà, cô đưa mắt nhìn quanh căn nhà. Không có gì thay đổi cả, vẫn như ngày nào, cái ghế kia là nơi cô hay ngồi.

Hiếu rót ly nước lọc:

- Em uống nước nhé! Sao không ngồi đi, em từng ở nhà này mà.

Cát Tường nhìn Hiếu thật sâu:

- Ngọc Bích bảo là anh sẽ đi Thái Lan, có đúng không anh?

Hiếu cười:

- Cô nhỏ đó lại nhiều chuyện rồi. Anh cũng chưa quyết định là đi hay ở.

- Cậu mợ già rồi, cần có anh. Anh là con trai, lại bỏ đi nữa hay sao?

Hiếu nhìn lại Cát Tường, giọng anh khẽ nhưng thật rõ:

- Còn em, em muốn anh đi hay ở lại?

Cát Tường run lên. Anh đang hỏi cô, một câu hỏi mang tính cách quyết định. Cô đáp nhanh:

- Có, em... muốn anh ở lại.

Hiếu choáng váng trước hạnh phúc bất ngờ, anh vặn lại như không tin:

- Em muốn anh ở lại?

- Phải.

Cát Tường bước đến sau lưng Hiếu, cô ôm chầm lấy anh.

- Anh đã đi bao nhiêu năm, bây giờ vẫn còn muốn đi nữa sao? Em không cho anh đi đâu.

Hiếu lặng người, rồi bất chợt anh kéo mạnh Cát Tường ra trước. Anh nhìn sâu vào mắt cô, đôi mắt trong xanh đang nhìn lại anh tha thiết:

- Em không còn căm ghét anh nữa sao?

- Em đã từng căm ghét anh, nhưng rồi thời gian đi qua, lòng căm ghét thay bằng sự chờ mong nhìn thấy anh.

- Em chờ mong anh? Anh có nên tin không em?

- Tại sao chúng mình không như ngày xưa hả anh?

- Là anh em?

- Không, là em yêu anh.

Cát Tường hôn lên ngực Hiếu, anh nhìn cô đắm đắm, cái nhìn hoài nghi bởi một hạnh phúc đến bất ngờ. Dù rằng tự đáy lòng anh đang trào dâng một niềm cảm xúc mãnh liệt, anh khao khát ôm chặt cô vào mình, hôn cô cho đến nghẹt thở. Song anh chỉ mỉm cười:

- Em có đùa với anh không đây?

Cát Tường phụng phịu:

- Tại sao em phải đùa?

- Anh chẳng có gì cả, công danh sự nghiệp và tiền bạc đều không có, chỉ có trái tim vẫn hoài hình bóng em. Một lần điên cuồng, anh đã xúc phạm em, nhưng thật sự là lúc đó anh quá yêu em và sợ mất em.

- Anh Hiếu!

Cát Tường ngã vào vòng tay anh, nước mắt cô trào ra. Cô để anh ôm mình thật chặt, thật chặt và niềm hạnh phúc cứ tràn lên như con sóng tràn bờ...



Mới bước vào nhà, Cát Tường có cảm giác căng thẳng, vì mọi người ngồi ở phòng khách, dường như là đợi cô về.

Cát Tường làm vẻ thản nhiên:

- Thưa ba, thưa dì, con mới về.

Ông Bằng nghiêm mặt:

- Con ngồi xuống đó cho ba nói chuyện.

- Có chuyện gì vậy ba?

- Lập Quân muốn làm đám cưới với con. Nếu như không cưới được con, nó sẽ giao hãng phim lại cho con và quay trở về Pháp.

Cát Tường nhìn Lập Quân, cô không ngờ anh lại đặt cô vào tình huống này.

Bà Nguyệt nóng nảy:

- Con đã bắt Lập Quân chờ con quá lâu rồi, con không thấy như vậy là có lỗi sao?

Ông Bằng trầm giọng:

- Không còn sớm nữa, con sắp hai mươi bốn, cuộc đời của một nghệ sĩ ngắn lắm, con nên nghĩ đến việc lấy chồng sinh con là hơn.

Lập Quân gật đầu:

- Em bắt anh chờ lâu quá, anh đang tự hỏi em còn muốn gì nữa?

- Chuyện này em đã nói rõ với anh rồi mà, sao bây giờ anh muốn buộc em để đặt gánh nặng hãng phim cho em? Em biết gì đâu mà kinh doanh.

- Nếu như vậy, em hãy chịu làm đám cưới, anh sẽ gánh vác tất cả. Có thể sau khi em lấy chồng, khán giả không còn ái mộ em như trước đây, nhưng anh nghĩ em đã đứng trên đỉnh vinh quang rồi không còn phải sợ gì cả. Làm đám cưới đi nghen Cát Tường!

Lập Quân đứng lên đi lại ngồi chung ghế với Cát Tường, anh định ôm qua vai cô, song Cát Tường đã đứng lên:

- Anh phải ép em như vậy sao anh Quân?

Lập Quân tặc nộ cười, sầm mặt lại:

- Tại sao em cho là anh ép em? Tài sản và hãng phim là do ba em và mẹ của anh dựng nên và làm ra, chúng ta có bổn phận đưa hãng phim đi lên. Nếu như anh chán nản bỏ về Pháp, hãng phim như thế nào đây? Hay là em muốn trở về với Hiếu?

Ông Bằng trừng mắt:

- Cái gì trở lại? Nó hại con như vậy chưa đủ sao? Ba vì mang ơn gia đình nó nuôi nấng con nên làm ngơ, họ còn quá đáng nói ba như thế này như thế nọ. Sống như họ để cả đời nghèo khổ hả?

Cát Tường lắc đầu:

- Con... chưa muốn lập gia đình. Hơn nữa, con chỉ xem anh Quân như anh của con.

Lập Quân kêu lên:

- Cát Tường! Làm gì có chuyện này, em từng yêu anh, anh hứa chuyện quá khứ bỏ qua hết.

Đứng trước mặt Cát Tường, Lập Quân gờm gờm:

- Em có dám thề với anh là em không trở lại với tên lỗ mãng đó không, nói đi!

Cát Tường tránh ánh mắt của Lập Quân:

- Em không thề.
- Có nghĩa là em đã trở lại với hắn.

Bà Nguyệt tức giận:

- Con đường bằng phẳng không đi, đi không hiểu con muốn gì nữa, Cát Tường.

Ông Bằng vỗ bàn:

- Ba cấm con có mối quan hệ với thằng Hiếu, con rõ chưa?

Cát Tường uất ức:

- Ba! Hồi trước con nghe lời ba bỏ đứa bé vì tương lai sự nghiệp của con. Bao nhiêu năm qua, con đã góp công sức không ít vào hãng phim. Bây giờ con muốn sống theo ý con, xin ba đừng ép con hay buộc con phải làm theo ý ba nữa. Đối với anh Quân, con mang mặc cảm. Còn anh Quân luôn nhắc là ảnh hưởng ra ơn với con. Con không muốn sống trong tình cảm gượng ép đó.

Lập Quân cười gằn:

- Đây chỉ là một cái cớ của em thôi.

Quay sang mẹ, Lập Quân giận dữ:

- Con sẽ về Pháp ngay trong vài hôm nữa.

Lập Quân đi nhanh lên lầu. Bà Nguyệt tức giận không kém gì Quân:

- Con hãy nói cho dì biết coi Cát Tường. Lập Quân của dì có cái gì không tốt hay thua sút thằng Hiếu?

Cát Tường ghen ngào:

- Anh Quân rất tốt với con.
- Vậy thì tại sao con từ chối đám cưới với nó?
- Tại sao thì này giờ con cũng đã giải thích rồi, thưa dì.

- Không phải! Vì con yêu thằng Hiếu. Nếu như vậy, ngày xưa con ở lại nhà của họ đi, chạy về nhà này làm gì? Thật ra, là do Lập Quân của dì quá yêu con, chứ đẹp trai, có tiền, có địa vị như nó, nó muốn ai mà không được. Ngay đến cả cô em gái của thằng Hiếu còn không biết liêm sỉ là gì, điện thoại tìm thằng Quân suốt ngày. Còn nghĩ là Lập Quân không cưới được cô gái nào hơn con sao?

Ông Bằng nhú mày:

- Bà để từ từ tôi khuyên nó.
- Khuyên cái gì nữa, nó còn là ngọc đầu mà treo giá ngọc. Tôi phát bực vì cái nét kệnh kiệu của con gái ông, ông làm sao đó thì làm đi.

Bà đứng dậy ngoe nguẩy bỏ đi. Cát Tường ứa nước mắt:

- Xin ba đừng ép buộc con có được không ba?

Ông Bằng thở dài:

- Bao nhiêu năm nay hăng phim là do di con và Lập Quân quản lý, tiền bạc họ thu tóm hết. Nếu như cả hai về Pháp hết, con bảo ba sống như thế nào đây?

Cát Tường cúi đầu ngồi lặng im. Nếu cô ưng Lập Quân, hôn nhân của cô và anh không thể nào có hạnh phúc. Đâu phải cô không biết Lập Quân còn có mối quan hệ với Thúy Hòa. Anh nói yêu cô mà cùng một lúc có nhiều mối quan hệ không trong sáng sau lưng cô, mà Thúy Hòa là một. Cô có thể lấy một người lãng nhãng như vậy làm chồng hay sao? Và còn trái tim cô nữa, đang đầy tình yêu với Hiếu, từng ngày, từng giờ nhớ thương thổn thức. Làm sao chung sống với một người mình không yêu.



Thúy Hòa đợi Lập Quân có hơn nửa giờ đồng hồ. Cô ùng ùng nổi giận và quyết định không đợi nữa. Vừa đứng lên dợm đi, cô mới thấy xe Lập Quân trở tới. Anh bấm còi ra hiệu cho Thúy Hòa ra xe với mình.

Thúy Hòa bực dọc đi ra, cô mở cửa ngồi vào xe, giọng âm ức:

- Anh có biết là em đợi anh có gần một tiếng đồng hồ rồi không? Anh bận việc cũng điện thoại nói với em một tiếng chứ. Đàng này, điện thoại anh không liên lạc được, em ngồi chờ mà không biết anh có tới không nữa.

Lập Quân lạnh lùng:

- Sau này em không phải chờ anh nữa đâu, khỏi cần nhắn.

Thúy Hòa cau mày:

- Sao?

- Anh quyết định về Pháp.

Thúy Hòa sững sốt:

- Về Pháp? Rồi chừng nào anh lại sang?

- Anh sẽ không về Việt Nam nữa. Bữa gặp hôm nay là cuối cùng, chúng mình chia tay, anh chúc em vui vẻ.

Thúy Hòa run giọng, cô không muốn tin, chỉ là anh dọa cô thôi.

- Anh nói chơi thôi, phải không?

- Anh nói thật.

- Anh về Pháp, bỏ em?

- Anh chưa bao giờ hứa hẹn với em điều gì cả. Em tự nguyện đến với anh. Phần anh rất sòng phẳng, anh chưa bao giờ để em thiệt thòi. Em nhớ lại xem!

Thúy Hòa lịm người tê tái:

- Không cần nhớ! Vì xưa nay chỉ có em tự nguyện và anh cứ nhận.
- Anh cũng không phải chỉ có một mình em. Song người anh thích...

Lập Quân không nói nữa, vì xem ra có hơi tàn nhẫn, nên đặt tay lên đùi trần của Thúy Hòa:

- Anh sẽ không để em thiệt thòi đâu.

Thúy Hòa chua chát:

- Anh nói là anh sẽ cho tiền em chứ gì? Như sau mỗi lần ân ái với em, anh kín đáo bỏ tiền vào xắc tay của em. Em đã từng tự ái kinh khủng, song vẫn cứ đến với anh, không phải vì em cần tiền, mà vì em yêu anh, cam chịu mọi đối xử bạc bẽo của anh.

Lập Quân rút trong túi áo ra tờ chi phiếu, anh đặt vào tay Thúy Hòa:

- Anh nói lời chia tay với em. Hãy nên ghét anh hơn là yêu anh, vì xưa nay anh chỉ lợi dụng em. Có điều anh có thể nói, anh khó tìm được một người yêu anh như em đã yêu anh.

Thúy Hòa bật khóc:

- Anh muốn bỏ em thì bỏ, cần gì phải vuốt ve em. Rồi thời gian sẽ làm cho em quên được anh.
- Anh cũng hy vọng như vậy.

Thúy Hòa cầm tay Lập Quân áp lên má mình, cô nói bằng giọng van nài:

- Em muốn được ở cạnh anh suốt đêm nay, có được không anh?

Lập Quân miễn cưỡng:

- Cũng được.

Thúy Hòa lau nước mắt. Cô biết Lập Quân không yêu cô, anh xem cô như một cái trạm để tấp vào, chưa bao giờ anh nói anh thích cô, anh chỉ ham muốn thể xác của cô. Sau đêm nay rồi, đường ai nấy đi, khi đã không còn tình cảm thì níu kéo nhau càng khiến anh chán cô hơn.

Không ngờ mới khóc đó mà Thúy Hòa bình thần lại ngay. Lập Quân tạm yên tâm, anh kéo Thúy Hòa sát lại mình, hôn nhẹ lên má cô trong cái ý nghĩ ban bố cho Thúy Hòa lần chót.

- Em đi Vũng Tàu với anh, được không? Sáng mai về.

Thúy Hòa gật nhẹ:

- Em chẳng phải vừa nói là em đi suốt đêm nay với anh hay sao?

Cô ðua:

- ðêm nay em sẽ cùng với anh ði cùng trời cuối ðất luôn. - Rồi cô hát nghêu ngao:

Tôi ðại khờ mà vẫn cứ say sưa

Chuyện ðời người làm gì có lượng cân ðo...

Cô cười phá lên:

- Em sẽ cho anh nhớ mãi về em, như anh vừa nói là khó tìm ðược ai yêu anh như em ðã yêu anh.

Lập Quân cười gượng, bàn tay anh ta tham lam lần vào bên trong làn áo của Thúy Hòa...